

Od kulturozbieractwa do internetu

"Przełom wieków. Od kulturozbieractwa do internetu", Bronisław Gołębiowski, Oficyna Wydawnicza "Stopka", Łomżyńskie Towarzystwo naukowe im. Wągów, Łomża 2002.

Ta książka była przez wszystkich mocno oczekiwana. Ukazywały się co prawda liczne pozycje poświęcone badaczom kultury ludowej, ale nikt nie pokusił się na ujęcie szersze, o całościowy przegląd dorobku najważniejszych kulturoznawców. Książka "Od kulturozbieractwa do internetu" wypełnia tę lukę. Nie pomija nikogo z wielkich. Na pierwszym planie oczywiście Oskar Kolberg. Jeszcze dalej - badacze puszczy: Kurpiowskiej - Adam Chętnik i Sandomierskiej - Franciszek Kotula oraz niezapomniany twórca autobiograficznej metody poznawczej - Józef Chałasiński. Czym bliżej dniom dzisiejszym: Franciszek Bujak z Podhala, Ludwik Krzywicki, Julian Krzyżanowski, Jan Szczepański, Jadwiga Klimaszewska, Józef Burszta, czy Anna Kutrzeba-Pojnarowa. W tej plejadzie nazwisk poczesne miejsce zajmuje prof. Bronisław Gołębiowski, wielki kontynuator dzieła Chałasińskiego, Glogera i Kolberga. - wstęp Stanisław Zagórski.

Bronisław Gołębiowski, prof. dr hab., urodził się w 1933 roku we wsi Mechowiec (Podkarpackie), w rodzinie chłopskiej. Ukończył Filologię Polską na Uniwersytecie Warszawskim. Już w czasie studiów pracował w czasopiśmie kulturalnych m.in. W tygodniku "Wieś", a po studiach w Olsztynie, w dwutygodniku "Warmia i Mazury". Tam był współzałożycielem klubu inteligencji "POPROSTU" i Stowarzyszenia "POJEZIERZE". W 1956 roku był współinicjatorem powstania Związku Młodzieży Wiejskiej, pracował w tygodniku "Zarzewie". Pomagał redagować "Przegląd Socjologiczny" i kwartalnik PAN "Kultura i Społeczeństwo". W 1967 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk humanistycznych, broniąc rozprawy "Społeczno-kulturalne aspiracje młodzieży". W 1969 roku został pracownikiem naukowym Katedry Socjologii Kultury Instytutu Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego. W 1974 roku został dyrektorem Instytutu Dziennikarstwa UW, był organizatorem a następnie pierwszym dziekanem nowego wydziału w 1975 roku Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych

uziekanem nowo powstałego w 1973 roku Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych UW, którym kierował do 1979 roku, prowadząc jednocześnie Zakład Socjologii Polityki Instytutu Nauk Politycznych UW. Ma na swoim koncie także aktywne uczestnictwo w pracach naukowych International Society for Universalism. W 1962 roku otrzymał I nagrodę im. Juliana Bruna Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich dla młodych publicystów. Jest laureatem licznych nagród naukowych i dydaktycznych Ministra Edukacji i rektora UW. W 1995 roku otrzymał nagrodę główną i medal Zygmunta Glogera za zasługi dla pamiętnikarstwa i kultury wsi polskiej, a także ogromny dorobek naukowy. Bibliografia jego ważniejszych publikacji liczy pół tysiąca pozycji, w tym ponad sto to druki zwarte oraz studia i artykuły w czasopismach naukowych.

